

Warszawa, dnia 29 maja 2014 r.

SD/4871/14
L.dz. SD-050-0010(6)/14
Sygn. akt KSD/SiW/03/14

Decyzja Nr 8/14

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 158 § 1, 157 i 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 267) po rozpatrzeniu w dniu 29 maja 2014r. wniosku OROZ Wielkopolskiej OIIB z dnia 10 marca 2014 r. o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Wielkopolskiej OIIB nr 7/13 z dnia 19 listopada 2013 r. umarzającej postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana
Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa,

**odmawia stwierdzenia nieważności
decyzji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Wielkopolskiej Okręgowej Izby
Inżynierów Budownictwa nr 7/13 z dnia 19 listopada 2013 r. umarzającej postępowanie
w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10 marca 2014 r. OROZ Wielkopolskiej OIIB na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. wniósł do KSD PIIB o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Wielkopolskiej OIIB nr 7/13 z dnia 19 listopada 2013 r. umarzającej postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana pełniącego funkcję kierownika budowy/rozbudowy Stadionu Miejskiego przy ul.

W ocenie OROZ decyzja została wydana z rażącym naruszeniem przepisów art. 6, 7, 77 § 1 i 107 § 1 i 3 K.p.a. W uzasadnieniu OROZ wskazał, że uzasadnienie decyzji jest bardzo lakoniczne i nie wyjaśnia dlaczego umorzono postępowanie. Nie zgodził się z tezami uzasadnienia mówiącymi, że nie można uznać za niedbałe pełnienie obowiązków faktu braku tylko dwóch podkładek neoprenowych na dwóch sąsiednich podparciach, przy konstrukcji składającej się z kilkuset podobnych podparć. Poza tym stwierdził, że zabezpieczenie uszkodzeń poprzez zastosowanie dodatkowych podparć nie może być uznane za okoliczność zwalniającą z odpowiedzialności zawodowej.

Według OROZ fakt nie zamontowania dwóch podkładek neoprenowych z powodu nieodpowiedniego nadzoru ze strony kierownika budowy doprowadził do uszkodzenia wsporników żelbetowych w sposób zagrażający bezpieczeństwu ludzi i mienia oraz spowodował konieczność wstrzymania użytkowania trybuny I stadionu i wykonania nie tylko robót naprawczych ale także zabezpieczających w postaci dodatkowej konstrukcji wsporczej.

Rzecznik wskazał dalej, że z akt sprawy wynika, że na skutek doniesień prasowych z dnia 16 kwietnia 2013 r. dotyczących spękania elementów konstrukcyjnych trybuny nr I Stadionu Miejskiego w PINB dla Miasta wszczął natychmiast postępowanie wyjaśniające w sprawie.

Z zebranego materiału dowodowego wynikało jednoznacznie, że powodem spękania dwóch konsoli (krótki wspornik) żelbetowych słupów było oparcie w sposób bezpośredni na tych żelbetowych wspornikach (konsolach) poprzecznych belek BPS2 w osiach J/II' i D/II' na poziomie + 12,68 m., bez elastycznych podkładek neoprenowych, co stanowiło odstępstwo od projektu budowlanego i wykonawczego, a także naruszenie warunków technicznych i zasad wiedzy technicznej.

Z opinii technicznej autorstwa prof. i mgr inż.

której OSD nie wziął w ogóle pod uwagę wynika, że ze względu na brak podkładki neoprenowej pomiędzy belką a wspornikiem, nastąpiło przeniesienie na wspornik sił rozciągających powstałych na skutek odkształceń termicznych belki, co w efekcie doprowadziło do powstania spękań sięgających wprawdzie głębiej, niż tylko do otuliny zbrojenia konstrukcyjnego wspornika, ale nie przechodzących przez całą jego szerokość. Częściowe spękanie konsoli uniemożliwiło jej dalszą pracę, a także skutkowało brakiem ochrony antykorozyjnej prętów zbrojeniowych tej konsoli.

Zły stan techniczny tak poważnie spękanego wspornika doprowadził również do zmniejszenia do ok. 10 cm efektywnej długości oparcia belki na konsoli, która zgodnie z projektem budowlanym powinna wynosić 19 cm, co mogło przyczynić się do dalszego pęknięcia konsoli i spowodowania niebezpiecznego tapnięcia belki żelbetowej.

W ocenie OROZ, przed wydaniem wadliwej decyzji OSD nie rozpatrzył w sposób rzetelny całego materiału dowodowego i w wydanej decyzji nie wskazał konkretnych faktów, które uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł oraz przyczyn z powodu których innym dowodom zgromadzonym przez PINB odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Z załączonych do wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji akt sprawy wynika, że PINB dla Miasta pismem z dnia 1 października 2013 r. wystąpił do OROZ WOIB o wszczęcie postępowania w zakresie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie wobec osób pełniących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie na budowie Stadionu Miejskiego w rozbudowanego w zakresie I i III trybuny wraz z łącznikami, zadaniem i infrastrukturą towarzyszącą oraz adaptacją II i IV trybuny tj. przeciwko Panu – kierownikowi budowy, Panu – inspektorowi nadzoru inwestorskiego i Panu – kierownikowi robót. Wszystkim wymienionym PINB zarzucił popełnienie czynu określonego w art. 95 pkt 3 i 4 Prawa budowlanego.

W złożonym wniosku wskazał, że w dniu 25 kwietnia 2013 r. przeprowadzono kontrolę stanu technicznego wybranych elementów konstrukcji Stadionu Miejskiego. W toku kontroli kierownik budowy potwierdził, że wszelkie połączenia słupów/konsoli z belkami były zaprojektowane z uwzględnieniem podkładek neoprenowych pomiędzy tymi elementami – w poziomie. Kierownik budowy Pan wyjaśnił, że osobą odpowiedzialną za wykonanie i montaż monolitycznych elementów żelbetowych i prefabrykowanych był Pan – kierownik robót z ramienia podwykonawcy sp. z o.o.

PINB zarzucił kierownikowi budowy kierowanie budową obiektu budowlanego w sposób niezgodny z projektem. Wskazał, że dostarczane przez projektantów z biura M.C.S. projekty wykonawcze uwzględniały opisywane podkładki neoprenowe na żelbetowych wspornikach konsoli. Uczestnicy kontroli (w tym kierownik budowy) potwierdzili, że połączenie/oparcie belek na wspornikach powinno być wykonane z użyciem podkładek neoprenowych. Stwierdzono ich braki na trybunie nr I w miejscach splekanych wsporników konsol żelbetowych.

Według PINB osoby wykonujące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie (w tym kierownik budowy) w ramach prowadzonej budowy doprowadziły wskutek błędów i zaniedbań do zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, bezpieczeństwa mienia lub środowiska albo znacznych szkód materialnych spełniając niedbale swoje obowiązki.

PINB wskazał także, że dysponuje opiniami technicznymi, które jednoznacznie kwalifikują wskazane zaniedbania jako bardzo groźne dla konstrukcji obiektu oraz dla jego użytkowników. Należą do nich:

- Wielobranżowa ekspertyza techniczna Stadionu Miejskiego w z marca 2013 r. autorstwa dr inż. _____ – rzeczoznawcy budowlanego, mgr inż. _____ – upr. bud. w specjalności konstrukcyjno-budowlanej i innych,
- Ekspertyza techniczna konstrukcji Stadionu Miejskiego z kwietnia 2013 r. autorstwa prof. zw. dr hab. inż. _____ – rzeczoznawcy budowlanego, mgr inż. _____ – rzeczoznawcy budowlanego, dr inż. _____ i dr inż. _____
- Opinia techniczna w sprawie uszkodzeń konstrukcji Stadionu Miejskiego z marca 2013 r. autorstwa prof. _____ i mgr inż. _____

Wnioskiem z dnia 15 października 2013 r. OROZ Wielkopolskiej OIIB wniósł do OSD WOIB o ukaranie w trybie odpowiedzialności zawodowej Pana

któremu zarzucił, że pełniąc funkcję kierownika budowy podczas rozbudowy w zakresie I i III trybuny wraz z łącznikami, zadaszeniem i infrastrukturą towarzyszącą oraz adaptacją II i IV trybuny na terenie Stadionu Miejskiego w _____ przy ul. _____ niedbale pełnił obowiązki kierownika budowy oraz wskutek rażących błędów spowodował zagrożenie życia lub zdrowia ludzi oraz bezpieczeństwa mienia, w szczególności nie kierował budową zgodnie z projektem budowlanym dopuszczając do wykonania na trybunie I oparcie i połączenia belek usztywniających na wspornikach bez użycia przewidzianych w projekcie wykonawczym podkładek neoprenowych.

W uzasadnieniu wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza zarzuty stawiane kierownikowi budowy. Pan _____ powinien był dopilnować wykonania obiektu zgodnie z projektem budowlanym i projektami wykonawczymi. Brak zastosowania podkładek neoprenowych przy połączeniach/oparciach belek na wspornikach stanowiło istotne odstępstwo od projektu wykonawczego, które spowodowało powstanie licznych uszkodzeń oraz zagrożeń dla konstrukcji obiektu oraz zdrowia i życia osób na nim przebywających.

Wskazał, że w sprawie nie doszło do przedawnienia, ponieważ decyzja nr 521/2010 pozwalająca na użytkowanie obiektu Stadionu Miejskiego wyznaczonego płaszczyzną pionową dookoła wszystkich elementów konstrukcyjnie z nim związanych została wydana w dniu 17 września 2010 r., jednakże nie stwierdzała ostatecznego zakończenia procesu budowy. Wobec niezakończenia wszystkich robót budowlanych PINB w wydanej decyzji określił ostateczny termin ich zakończenia na dzień 30 października 2010 r.

W piśmie z dnia 12 listopada 2013 r. skierowanym do OSD Pan nie zgodził się z postawionym przez OROZ zarzutem. Wskazał, że pełną kontrolę prac prowadzili inspektorzy budowy zatrudnieni przez Zamawiającego oraz nadzór autorski Biura Projektów. Budowa była też kontrolowana przez Główny Nadzór Budowlany. Żaden z powyższych podmiotów nie kwestionował na żadnym etapie sposobu kierowania i koordynowania realizacją robót budowlanych.

Podczas rozprawy przed OSD w dniu 19 listopada 2013 r. Pan wyjaśnił, że na obiekcie nie ułożono 2 podkładek neoprenowych, które powinny się tam znaleźć. Na całym obiekcie zastosowano kilka tysięcy takich podkładek. Pracownicy byli przeszkoleni, wykonawcy wiedzieli, że należy stosować podkładowki. Wszyscy pracownicy zostali przeszkoleni w zakresie robót żelbetowych i monolitycznych. Firmy, które zostały wybrane posiadały odpowiednie doświadczenie w pracach, których się podjęły. W związku z tym Strona nie potrafiła wyjaśnić, dlaczego nie zastosowano dwóch podkładek.

Decyzją nr 7/13 z dnia 19 listopada 2013 r. OSD WOIB umorzył postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

W uzasadnieniu wskazał, że zarzut niedbałego wykonywania obowiązków przez kierownika budowy nie został przez OROZ jednoznacznie udowodniony. Budowa Stadionu Miejskiego była budową rozległą, wielopoziomową, prowadzoną na wielu frontach. Terminy realizacji kolejnych etapów budowy były napięte. Braku dwóch podkładek neoprenowych występujących w dwóch sąsiednich podparciach, przy konstrukcji składającej się z kilkuset podobnych podparć, przy zastosowaniu na całej budowie kilku tysięcy podkładek neoprenowych nie można uznać za niedbałe wykonywanie obowiązków.

W ocenie OSD nie zasłużył także na poparcie zarzut stworzenia zagrożenia życia lub zdrowia ludzi i bezpieczeństwa mienia z uwagi na to, że wykazane uszkodzenia zostały wcześniej zabezpieczone poprzez zastosowanie dodatkowych podparć.

Od wydanej decyzji ani Pan . ani OROZ nie wnieśli odwołań. Decyzja stała się więc ostateczna.

Rozpatrując wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji KSD PIIB wskazuje, co następuje:

Postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie prowadzone jest na podstawie przepisów:

- 1) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.),
- 2) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 932),
- 3) Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 267).

Według art. 16 § 1 i 2 K.p.a. decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie

lub ustawach szczególnych. Decyzje mogą być zaskarżane do sądu administracyjnego z powodu ich niezgodności z prawem, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych ustawach.

Przepis ten wskazuje, że w postępowaniach nadzwyczajnych eliminacja decyzji z obrotu prawnego może nastąpić wyłącznie w przypadkach tam wskazanych.

OROZ WOIB we wniosku z dnia 10 marca 2014 r. wskazał, że decyzja OSD nr 7/13 z dnia 19 listopada 2013 r. została wydana z rażącym naruszeniem art. art. 6, 7, 77 § 1 i 107 § 1 i 3 K.p.a.

W doktrynie podkreśla się, że „przedmiotem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest sprawa procesowa: (...) rozpoznanie i rozstrzygnięcie w trybie unormowanym przepisami prawa procesowego (...) zgodnego z przepisami, głównie materialnego prawa administracyjnego, rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej materialnej, (...) jej prawidłowości, pod kątem kwalifikowanych wad prawnych decyzji administracyjnej kończącej postępowanie zwykle lub nadzwyczajne. W postępowaniu tym organ nie może jednak przejść do merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej materialnej. W przeciwieństwie do pozostałych dwóch trybów postępowania nadzwyczajnego, w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji przedmiot tego postępowania został ograniczony wyłącznie do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy procesowej” - (Małgorzata Jaśkowska Komentarz aktualizowany do art.156 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2012.).

W wyroku NSA z dnia 20 października 2011 r. (II GSK 1056/10) Sąd stwierdził, że nie każde naruszenie prawa skutkuje nieważnością decyzji. Zakres normowania przepisu art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a., zwłaszcza gdy podkreślić, że na jego gruncie ustawodawca operuje pojęciem "rażącego" naruszenia prawa dla opisu wady kwalifikowanej decyzji ostatecznej, obejmuje sytuacje i przypadki oczywistego i ciężkiego naruszenia prawa, tj. innymi słowy takie, które jest jaskrawe, wyraźne, oczywiste, niewątpliwe, bezsporne. Rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. stanowi podstawę stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w sytuacji, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej sprzeczności z przepisami prawa (cechą rażącego naruszenia prawa jest więc to, że treść decyzji pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią stosowanego w sprawie przepisu prawa, co wynika z prostego ich zestawienia i nie stanowi konsekwencji błędu w wykładni prawa, ale jego przekroczenia w sposób jasny i niedwuznaczny) i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że decyzja taka nie może być akceptowana, jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Rażące naruszenie prawa oznacza więc kwalifikowaną wadę decyzji ostatecznej, która stanowi rezultat naruszenia norm prawnych regulujących działania administracji publicznej w indywidualnych sprawach, w szczególności zaś przepisów prawa procesowego oraz materialnego, o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym.

Natomiast w wyroku z dnia 9 września 1998 r. (II SA 1249/97) NSA wskazał, że z rażącym naruszeniem prawa nie może być utożsamiane każde, nawet oczywiste, naruszenie prawa. Nie każde bowiem naruszenie prawa dyskwalifikuje decyzję w takim stopniu, że niezbędna jest jej eliminacja tak, jak gdyby od początku nie została wydana. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się zatem, że rażące naruszenie prawa to takie naruszenie, które z uwagi na wywołane skutki jest jednoznaczne w znaczeniu wadliwości rozstrzygnięcia oraz tylko takie naruszenie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności. W konsekwencji stwierdzenie nieważności może dotyczyć tylko przypadków ewidentnego bezprawia, którego nigdy nie można usprawiedliwiać ani tolerować.

W postępowaniu dotyczącym stwierdzenia nieważności decyzji organ winien więc zbadać, czy zachodzi lub nie zachodzi przesłanka rażącego naruszenia prawa wskazanych przez OROZ przepisów.

Według art. 6 K.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Przepis ten dotyczy istnienia dla danego organu kompetencji do załatwienia określonej sprawy administracyjnej oraz załatwienia jej zgodnie z prawem, co w kontekście stwierdzenia nieważności decyzji oznacza przede wszystkim zgodność z normami prawa materialnego.

OSD był niewątpliwie uprawniony do orzekania w sprawie odpowiedzialności zawodowej Pana . Przepis ten w zakresie kompetencji nie został więc naruszony nawet w zwykłym stopniu. Zgodność z prawem samej decyzji w kontekście wskazania przez OROZ rażącego naruszenia innych przepisów zostanie omówiona poniżej.

Według art. 7 K.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Przepis powyższy nakłada na organ obowiązek dokładnego ustalenia stanu faktycznego i załatwienia sprawy zgodnie z interesem społecznym i słusznym interesem obywateli.

W sprawie objętej wnioskiem OROZ, stan faktyczny nie był kwestionowany. Został ustalony prawidłowo na podstawie przede wszystkim informacji organu nadzoru budowlanego. Kierownik budowy także nie kwestionował, że nie podłożono dwóch wymaganych podkładek w konstrukcji stadionu. Zasada prawdy obiektywnej, którą statuuje powyższy przepis nie została więc naruszona. Nie można także wskazać, że decyzja została wydana wbrew interesowi społecznemu i słusznemu interesowi obywateli. Pojęcia te nie zostały zdefiniowane, jednak należy uznać, że oba te interesy nie wymagały ukarania kierownika budowy wyłącznie z powodu braku w konstrukcji stadionu dwóch podkładek, jeżeli całość obiektu została wykonana zgodnie z projektem i zasadami wiedzy technicznej. Przepis art. 7 K.p.a. nie został więc naruszony w stopniu rażącym.

Według art. 77 § 1 K.p.a. organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Jak wskazano powyżej stan faktyczny sprawy nie był kwestionowany. Oznacza to, że również dowody, w oparciu o które ustalono stan faktyczny nie były kwestionowane. Proces gromadzenia dowodów został więc przeprowadzony prawidłowo. Oceniając (rozpatrując) zebrane dowody OSD wskazał, że zarzut niedbałego wykonywania obowiązków kierownika budowy w kontekście wykonywania ich zgodnie z projektem nie został jednoznacznie udowodniony. Wyjaśnił dalej, że nie można mówić o niedbałym wykonywaniu obowiązków kierownika budowy w sytuacji braku zastosowania tylko dwóch podkładek na dwóch sąsiednich podparciach, gdy cała konstrukcja składała się kilkuset podparć a na całej budowie zastosowano kilka tysięcy podkładek neoprenowych. OSD wyraźnie odniósł się do skali zjawiska. W jego ocenie poprawność wykonania tak wielkiej i złożonej budowy przy ułamku wykonanych niezgodnie z projektem robót nie może prowadzić do konstatacji o niedbałym

wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie i co za tym idzie do ukarania z tego powodu.

Tak dokonana ocena materiału dowodowego nie może być oceniona jako rażące naruszenie art. 77 § 1 K.p.a. Mogłoby to zostać potraktowane jako uchybienie, być może nawet istotne, jednak w instancyjnym toku postępowania. Jednak z orzecznictwa sądów administracyjnych wynika, że przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji w związku z zasadą trwałości decyzji administracyjnych winny być wykładane dosłownie a nawet ścieśniająco. Nie można więc uznać, że tak dokonana ocena dowodów narusza przepis art. 77 § 1 K.p.a. w sposób kwalifikowany.

Według art. 107 § 1 i 3 K.p.a. decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi.

Uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Decyzja OSD WOIB nr 7/13 zawiera wszystkie konieczne elementy, o których mowa w art. 107 § 1 K.p.a. Uzasadnienie faktyczne jak wskazano powyżej nie było kwestionowane. OSD wprawdzie nie wskazał tego wprost, jednak uznał za wiarygodny w sferze faktów wnioski PINB z dnia 1 października 2013 r. oraz wnioski OROZ z dnia 15 października 2013 r. OSD wyjaśnił także dlaczego umorzył postępowanie. Wskazał, że nie znajduje podstaw aby wskazać, iż z powodu niezgodności z projektem dotyczącej braku dwóch podładek przy tak ogromnej budowie, Pan [imię] niedbale wykonywał funkcję kierownika budowy. Z racji zamontowanych wcześniej podpór kierownik budowy nie spowodował zagrożenia życia ani zdrowia ludzi, bezpieczeństwa mienia i środowiska ani znacznych szkód materialnych.

Według wyroku NSA z dnia 11 sierpnia 2010 r. (I OSK 1374/09) samo naruszenie art. 107 § 3 K.p.a. polegające nie tyle na braku uzasadnienia, ile na jego lakoniczności, rzeczywiście nie stanowi podstawy do zastosowania art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.). Uchybienie to nie wywołuje jednak omawianego skutku tylko wtedy, gdy został prawidłowo ustalony stan faktyczny sprawy.

Powyższy wyrok oznacza, że samo lakoniczne uzasadnienie nie powoduje konieczności uchylecia decyzji przez sąd administracyjny, jeżeli stan faktyczny został ustalony prawidłowo. Jak wskazano powyżej żadna ze stron nie kwestionowała ustalonego stanu faktycznego sprawy.

Wskazane przez OROZ uchybienia w wydanej decyzji mogły być korygowane w toku postępowania instancyjnego. Ich ranga jest jednak zbyt niska aby mogły być podstawą do stwierdzenia nieważności decyzji.

Poza wskazaną przez OROZ przesłanką stwierdzenie nieważności (rażące naruszenie wskazanych przepisów) w sprawie brak innych przesłanek z art. 156 § 1 K.p.a., które mogłyby skutkować stwierdzeniem jej nieważności.

W niniejszej sprawie należy poruszyć jeszcze kwestię przedawnienia. OROZ wskazał, że przedawnienie nie nastąpiło, ponieważ decyzja nr 521/2010 pozwalająca na użytkowanie obiektu Stadionu Miejskiego wyznaczonego płaszczyzną pionową dookoła wszystkich elementów konstrukcyjnie z nim związanych została wydana w dniu 17 września 2010 r., jednakże nie stwierdzała ostatecznego zakończenia procesu budowy. Wobec niezakończenia wszystkich robót budowlanych PINB w wydanej decyzji określił ostateczny termin ich zakończenia na dzień 30 października 2010 r.

We wniosku z dnia 1 października 2013 r. PINB dla Miasta wskazał, że decyzja nr 521/2010 z dnia 17 września 2010 pozwalała na użytkowanie obiektu Stadionu Miejskiego wyznaczonego płaszczyzną pionową dookoła wszystkich elementów konstrukcyjnie z nim związanych. Z decyzji tej zostały wyłączone dźwigi osobowe, boiska treningowe, dokończenie budowy parkingu, wykonanie maszty meteorologicznego, budowa wind na trybunie IV, zagospodarowanie pozostałego terenu.

Powyższe oznacza, że decyzja z dnia 17 września 2010 r. zezwalała na użytkowanie całej konstrukcji stadionu, również tych elementów, gdzie powstały wady.

Według art. 100 Prawa budowlanego nie można wszcząć postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej w budownictwie po upływie 6 miesięcy od dnia powzięcia przez organy nadzoru budowlanego wiadomości o popełnieniu czynu, powodującego tę odpowiedzialność i nie później niż po upływie 3 lat od dnia zakończenia robót budowlanych albo zawiadomienia o zakończeniu budowy **lub wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego.**

Wniosek o ukaranie wpłynął do OSD WOIBB w dniu 15 października 2013 r., a więc po upływie 3 lat od dnia udzielenia pozwolenia na użytkowanie tej części stadionu gdzie ujawniły się wady. Nie ma więc racji OROZ wskazując, że dopiero wykonanie dodatkowych robót wskazanych w decyzji nr 521/2010 z dnia 17 września 2010 r. oznaczało ostateczne zakończenie procesu budowy.

PINB w przedmiotowej sprawie nie wydał jednej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, ale decyzje te wydawał sukcesywnie w miarę postępu prac. Można więc wskazać, że były to decyzje częściowe ale w pełni mieszczące się w hipotezie art. 100 Prawa budowlanego.

W ocenie KSD, OSD słusznie umorzył więc postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana , gdyż w sprawie doszło do przedawnienia. Nie wskazał wprawdzie w podstawie prawnej art. 100 ani nie nawiązał do tego w uzasadnieniu. Podstawa prawna do umorzenia jednak istniała.

Orzecznictwo wskazuje, że jeżeli nie powołano danego przepisu w podstawie prawnej decyzji, jednak istniał on w porządku prawnym w chwili jej wydania, to nie można mówić o wydaniu decyzji bez podstawy prawnej.

W wyroku NSA z dnia 26 października 2010 r. (I OSK 1288/10) Sąd wskazał, że decyzja administracyjna wydana w indywidualnej sprawie będzie wydana bez podstawy prawnej w przypadku gdy brak jest przepisu prawnego powszechnie obowiązującego, który stanowiłby podstawę załatwienia sprawy w drodze decyzji, gdy prawo nie wymaga określenia praw lub obowiązków w drodze decyzji, a także gdy obowiązek lub uprawnienie powstaje z mocy samego prawa.

Podobnie w sprawie I OSK 1769 NSA stwierdził, że odróżnić trzeba uchybienia formy decyzji administracyjnej od przypadków braku podstawy prawnej w ogóle lub od braku podstawy prawnej właściwej rangi. Decyzja, która nie zawiera powołania podstawy prawnej, określa ją ogólnikowo lub błędnie, nie będzie decyzją wydaną bez podstawy prawnej, a dotknięta będzie tylko wadą formy z racji naruszenia przepisu art. 107 § 1 KPA. W takim bowiem przypadku podstawa prawna realnie istnieje, lecz nie ma o niej prawidłowej informacji w decyzji administracyjnej. W niniejszej sprawie mamy do czynienia właśnie z takim przypadkiem.

W związku z powyższym należy uznać, że istniała podstawa prawna do umorzenia postępowania na skutek przedawnienia.

Według art. 158 § 1 K.p.a. rozstrzygnięcie w sprawie nieważności decyzji następuje w drodze decyzji. KSD PIIB odmawia więc stwierdzenia nieważności decyzji OSD WOIB nr 7/13 z dnia 19 listopada 2013 r. umarzającej postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji.

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia wnieść do Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Członkowie składu orzekającego:

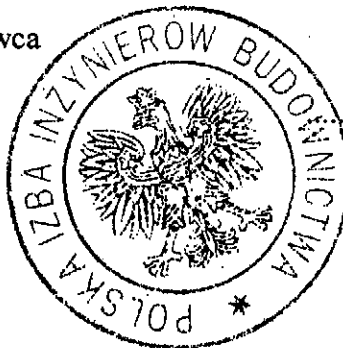
Michał Łapiński – Przewodniczący

Maria Mleczko-Król – Sprawozdawca

Józef Pączek

Otrzymują:

1. Pan
2. OROZ Wielkopolskiej OIIB
3. OSD Wielkopolskiej OIIB
4. KSD a/a.

POSTANOWIENIE/ORZECZENIE/DECYZJA Nr 8/14
z dnia 29.05.14 jest prawomocne(a) od dnia 21.06.14r.